

sag. Se, hvor loyalt disse Folk have handlet! Hvis man gjorde det til en Bevillings-sag at saa Beværterret — thi man kan jo ikke kalde det Borgerstab — vilde det jo betyde, at Tilgangen til Beværterstanden stoppedes, og det vilde igen betyde, at det vilde blive saa meget fordelagtigere for dem, som allerede have Beværterret, at drive dette Erhverv; thi der er jo ikke Tale om at tage noget fra dem, der have Retten; men kun om at stoppe Tilgangen. Alligevel komme disse Mennesker, som have Interesse for deres Sag, til Regeringen og Rigsdagen og sige: Maa vi ikke være fri for at saa stoppet Tilgangen? Maa det ikke blive saaledes, at den, som søger Beværterborgerstab, kan saa det? Maa vi ikke saa givet vor Næring fri? — Netop fordi disse Mennesker ganske rigtig gaa ud fra den Betragtning, at den flinke, den propre, den ordentlige Vært skal nok bestaa, naar vi saa Konkurrence, og at det baade er i Beværterstandens egen som det hele Samfund's Interesse, at der bliver Lejlighed til Konkurrence, saaledes at den uordentlige, malproppe og daarlige Vært kan gaa ud af Sagaen. Det er nemlig en Ting, som Beværterstandens bedste Repræsentanter sætte ganske overordentlig Pris paa, at Konkurrencen bliver fri, fordi de saa vide, at de af dem, som ere dygtige, flinke, og som føre en ordentlig og god Beværtning, saa Søgning, men at Standens uheldige Repræsentanter blive konkurrerede ud, saa at de ikke komme til at eksistere mere. Det var, hvad jeg havde at sige til Begrundelse af de Ændringer, som det Mindretal, jeg tilhører, har stillet til Lovforslagets Kapitel I. Jeg skal nu gaa over til nogle Bemærkninger om Lovforslagets Kapitel II. og III. og de dertil stillede Ændringer. Det er de Kapitler, som handle om Handel med Brændevin og Handel med skattepligtigt Æl. Her har Flertallet gjort et Skridt, som forekommer mig at være ganske uheldigt. Det har nemlig foreslaaet, at de Regler, som gælde om Salget af Brændevin, ogsaa skulde gælde for Salget af bajersk Æl, medens det dog var foreslaaet i Regeringens Forslag, at Handel med bajersk Æl skulde være tilladt dem, der have Ret til at drive Købmandshandel og til at drive Detailhandel, og i Købitæderne skulde det tillige være tilladt dem, som have Ret til at drive Høkerhandel. Det forekommer mig at være ganske urimeligt at indskrænke Udgangen til Salg af bajersk Æl i den Grad, derved naar man virkelig ikke andet end at lægge et urimeligt Bærvær over paa Borgerne, thi for mange Mennesker er jo bajersk Æl blevet en Husholdningsartikel, og det er Stam en

Ting, som vi ikke forandre, selv om nogle af os kunde ønske, at det var anderledes, og hvad naar man saa ved at forhindre Folk i at købe bajersk Æl i den Gade, hvor de bo? Ja, man naar ikke andet derved, end at de saa Bærvær med at hente det længere borte, eller hvis Forholdene ere saadanne, som de kunne være ude paa Landet, at man skal begive sig afsted store Strætninger for at saa det, saa i Stedet for, at man nu henter nogle saa Flaatter Æl ad Gangen, tager man en Klasse ad Gangen, saa har man for længere Tid. Men at man skulde forhindre Folk i at saa det derigennem, er ganske urimeligt. Herunder kommer jeg ogsaa til at omtale den Ændring, som Flertallet har stillet med Hensyn til Forbrugsforeningerne. Der synes jeg, at Flertallet gør sig skyldig i en mærkelig Intonsekvens, og det gør det sikkert ogsaa. Det er vist heller ikke ud fra den Tankegang, som for øvrigt har besjælet Flertallet, at den Bestemmelse er bleven foreslaaet, at Forbrugsforeningerne skulde kunne saa Lov til at uddele Brændevin, men det er noget, som man har gjort, fordi man paa dette Punkt vil høje af for en Opposition, som man ellers var bange for at møde, men man har derved gjort et urimeligt Brud paa hele det System, som man vil bygge op, thi det er jo klart, at naar Forbrugsforeningerne i uindskrænket Antal kunne saa Lov til at udlevere Brændevin, er man ikke naaet videre ved de indskrænkende Bestemmelser i Henseende til Retten til at udskænke Brændevin. Jeg har ikke noget imod, at Forbrugsforeningerne saa Retten til at uddele Brændevin, det kan jeg jo ikke have noget imod, men det er ud fra den almindelige Betragtning, at jeg overhovedet ikke har noget imod, at der er talrige Udsalgssteder af Brændevin. Folk, som ville have Brændevin, saa saamænd nok fat i den, og der er ikke noget naaet ved, at man paalægger dem den i og for sig over for deres Begærs Styrke ikke hunderlig store Bærværighed, at de skulle begive sig et Stykke Vej for at hente deres Brændevin. Jeg mener desuden, at alle disse Bestemmelser, som man vil træffe for at forhindre Folk i at saa Brændevin, ere i og for sig urimelige og paa en vis Maade i høj Grad uretferdige. Vi maa huske paa, at saa længe Folk ikke have det bedre i den arbejdende Klasse, end de have det nu, navnlig paa Landet, er Brændevin en Livsfornödenhed for adskillige af de allerfattigste af denne Klasse. En Arbejdsmand, som f. Eks. i denne kolde Tid gaar hjemme fra om Morgenen for at sidde og slaa Sten paa Landevejen eller for at arbejde i Stovene, og som medbringer hjemme fra i sin Madkasse noget tør Mad, som han